

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32840/pdu.3-1.25>

І. В. Конєва

здобувач кафедри адміністративного права та процесу
Навчально-наукового інституту «Юридичний інститут
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

СУТНІСТЬ КАТЕГОРІЇ «ДЕРЖАВНИЙ СЕКТОР ЕКОНОМІКИ»: АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Стаття присвячена вирішенню проблем термінологічного забезпечення процесу адміністративно-правового регулювання функціонування державного сектору економіки. Метою цієї статті є визначення адміністративно-правового змісту категорії «державний сектор економіки». Проведено аналіз підходів сучасних науковців до визначення змісту категорії «державний сектор економіки». Зроблено висновки щодо існування кількох підходів до розуміння сутності категорії «державний сектор економіки»: корпоративістський, інституційний, інструментальний, секторальний. Проаналізовано наявні теоретико-методологічні підходи та було сформульовано авторське визначення поняття «державний сектор економіки». Констатовано, що під державним сектором економіки варто розуміти сукупність суб'єктів економічних відносин, елементів ринкової інфраструктури, установи та інші виробники суспільного блага, які мають державну власність або в структурі власності присутні корпоративні права держави, а також державні органи та інститути, які здійснюють державно-управлінський вплив на визначені вище суб'єкти. Зазначено, що у вузькому розмінні державний сектор економіки є відособленою частиною економічної сфери, в якій критичний вплив держави на ринкові процеси перевищує саморегулюючу здатність ринку. Підсумовано, що зміст функціонування державного сектору економіки розкривається через соціальну функцію держави та завдання економічного розвитку, досягнення яких не завжди можливе через інструментарій ринкового (ліберального) характеру. Державний сектор економіки покликаний розширювати можливості підвищення ефективності економічних процесів та діяльності суб'єктів господарювання, як інституційних, так і організаційних. Системний аналіз положень ГК України продемонстрував той факт, що законодавець намагається вмістити процеси регулювання діяльності суб'єктів державного сектору економіки у предметну сферу господарського права, оскільки господарське право не дає такого спектру повноважень та можливостей практичної реалізації державно-управлінського впливу, як це дає адміністративне право. Запропоновані відповідні зміни, зокрема щодо закріплення відповідної дефініції в Господарському кодексі України.

Ключові слова: державний сектор економіки, державна власність, адміністративно-правове забезпечення, державне регулювання, державно-управлінські відносини.

Постановка проблеми. Однією із найбільш важливих функцій держави є функція забезпечення сталого економічного розвитку. Ефективність діяльності економічних агентів зумовлює досягнення соціальних цілей держави, а також цілей регіонального розвитку. В економічному секторі створюються ті блага, які в подальшому здатні забезпечувати найбільш гострі потреби всього суспільного розвитку. Враховуючи той факт, що держава бере на себе зобов'язання перед соціумом, необ-

хідно розуміти, що її зобов'язання в економічному секторі реалізуються через систему організаційно-правового забезпечення його функціонування. З одного боку, таке забезпечення відбувається шляхом розробки нормативно-правових регуляторів діяльності економічних агентів, з іншого – шляхом створення механізмів інституційного та організаційного змісту, за допомогою яких держава здатна у практичному вимірі реалізовувати праворегулюючу дію нормативних актів. Однак держава здатна і напряму впливати на економічні процеси завдяки суб'єктам господарювання, що

перебувають у державній власності. Сукупність таких економічних агентів формує так званий державний сектор економіки, природа, структура та механізми функціонування якого нині є найбільш дискусійним питанням адміністративно-правової науки та науки державного управління. Сама доцільність функціонування такого сектору ставлять під сумнів прихильники лібертаріанської ідеології, в той час як існування державних підприємств у певних секторах економіки пояснюється необхідністю виконання державою сукупності публічних зобов'язань. Все це актуалізує проблему термінологічної визначеності та формування змісту категорії «державний сектор економіки» для потреб подальшого розвитку адміністративно-правового забезпечення державного регулювання економічних процесів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Сучасний стан досліджень у сфері категорії «державний сектор економіки» об'єктивується знаходженням цієї проблемної площини на межі науки адміністративного права та державного управління. Це розширює інструментарій наукового пізнання цього явища, а також створює передумови для пошуку більш ефективних способів організації економічних процесів. Так, серед найбільш вагомих досліджень у цій сфері варто зазначити роботи таких вчених, як В.Г. Бодров, Н.І. Балдич, Н.Г. Гончарова, О.В. Кухар, А.В. Майстер, В.П. Приходько, Н.О. Саніахметова, О.Р. Ярема та ін.

Метою статті є визначення адміністративно-правового змісту категорії «державний сектор економіки».

Виклад основного матеріалу. Сучасна держава, беручи участь у процесах регулювання економіки, має використовувати максимально широкий набір механізмів та методів, які відповідають вимогам демократичного розвитку. У цьому контексті доцільно говорити не про процеси державного управління, а про процес державного регулювання. Відмінності між ними полягають у тому, що «управління» характеризується більшою мірою імперативного впливу на процеси економічного розвитку. Своєю чергою, категорія «регулювання» забезпечує

необхідний рівень свободи та диспозитивності як у виборі моделей поведінки економічних суб'єктів, так і зменшенні рівня контролю за ринковими процесами. У такому контексті наявність державного сектору економіки свідчить про можливість переносу державою імперативних регуляторів саме в цей сектор, в якому економічні агенти напряму управляються відповідними державними інституціями, створюючи в такий спосіб необхідну ринкову кон'юнктуру.

Вирішення дилеми балансу імперативного та диспозитивного методів управління суспільними процесами переноситься в економічну сферу і знаходить своє вираження через співвідношення механізмів і методів, за рахунок яких на практиці досягаються цілі державної економічної політики. Ми розуміємо, що категорія «державний сектор економіки» в такому контексті визначається як об'єкт управління і одночасно як окремий сегмент економічної системи. Тобто держава априорі має формувати певну синтетичну модель регулювання, в якій частина економічної системи регулюється, а частина практично управляється. Акцентуючи на цьому питанні, ми маємо констатувати факт беззаперечного існування державного сектору економіки як явища і водночас розуміти необхідність вирішення питання доцільності його подальшого функціонування взагалі. Лібералізація ринкових процесів передбачає зменшення регулюючого впливу держави. Водночас наявність державного сектору в економіці створює передумови для зворотних процесів: зарегульованості, а в деяких випадках навіть монополізації окремих секторів економіки.

Тому, розкриваючи адміністративно-правовий зміст категорії «державний сектор економіки», ми маємо виходити з таких обмежень та критеріїв економіко-правової данності, характерних для України на сучасному етапі процесів державотворення:

– сучасна вітчизняна економіка регулюється засобами, які мають на меті створення вільного ринку, демократизації процесів господарювання, забезпечення прозорості в діяльності економічних агентів незалежно від секторальної

приналежності. Це передбачає необхідність створення єдиної системи критеріїв регулювання з урахуванням особливостей відносин власності в державному секторі;

– держава є учасником ринку, вона має брати участь в економічних процесах, оскільки сучасний стан розвитку економічної системи України демонструє наявність великої кількості суб'єктів господарювання із державною формою власності або з часткою державної власності у структурі корпоративних прав. Це впливає на межі визначення структурного елементу категорії «державний сектор економіки», оскільки ми розуміємо його неоднорідність і неможливість такої однорідності;

– держава є суб'єктом соціальної відповідальності, що об'єктивує підвищений рівень соціальної відповідальності суб'єктів господарювання державної форми власності. Подібна теза демонструє дихотомність цілей функціонування суб'єктів господарювання державного сектору економіки, що означає наявність, окрім цілей отримання прибутку, ще і цілей соціального характеру через те, що держава бере на себе соціальні зобов'язання. Тому державний сектор може бути збитковим через досягнення цілей соціальної стабільності та забезпеченості населення;

– державний сектор економіки являє собою певну економічну формацію практичного втілення економічних функцій держави. Йдеться про те, що держава, створюючи сукупність суб'єктів господарювання державної власності, не має концентруватися виключно на відносинах із подібними суб'єктами. Навпаки, державний сектор економіки покликаний розширити можливості розвитку приватного сектора шляхом створення нових мереж господарсько-економічних зв'язків. Натомість самі державні підприємства також мають переслідувати мету досягнення максимального рівня прибутковості, але в жодному разі не за рахунок перенесення економічних ризиків на приватний сектор.

Таким чином, підходячи до безпосереднього аналізу теоретико-методологічних засад розуміння категорії «державний сектор економіки» через інструментарій адміністративно-правової науки, ми маємо зауважити на обов'язковості син-

тетичного поєднання імперативного елементу державно-управлінського впливу та ліберального елементу вільного ринку. За таких умов «державний сектор економіки» має розглядатися як підсистема економічного сектору держави, але з мінімальним тяжінням до суто економічного розуміння. Тому пошук наукових підходів до визначення вказаної категорії здійснювався нами виключно в контексті адміністративно-правового забезпечення процесу його функціонування. Таким чином, серед основних варто виокремити підходи до визначення поняття «державний сектор економіки» (таб. 1).

Підсумовуючи результати системного аналізу викладених у таб. 1 підходів до визначення сутності категорії «державний сектор економіки», доцільно зробити наведені нижче висновки.

По-перше, об'єктивною є відсутність одностайності дослідників у визначенні змісту та сутності аналізованої категорії. Це розкриває можливість багатоаспектного аналізу цього явища через виділення таких підходів:

– корпоративістський підхід (А.В. Майстер, Н.Г. Гончарова), який розкривається через відносини власності та елемент титульної належності суб'єктів господарювання державі. Елемент корпоративізму полягає в тому, що держава володіє корпоративними правами суб'єктів господарювання, і це автоматично зараховує їх до корпоративного сектору економіки. При чому, як зазначає А.В. Майстер, «головна мета діяльності підприємств державного сектора економіки полягає у виробництві суспільних благ, яких приватні ринки не постачають або постачають у недостатній кількості товари суспільного споживання» [6];

– секторальний підхід (О.Р. Ярема, В.Г. Бодров), який ототожнює елементи державного сектору економіки не за ознакою власності, а за ознакою поширення впливу держави на тих чи інших економічних агентів та економічні явища. До останніх належать також самі відносини, при чому не обов'язково, що всіма їх сторонами мають бути державні підприємства. В цьому контексті слушною є позиція Н.О. Саніахметової, яка стверджує, що державний сектор економіки є одним з елементів державного

Таблиця 1

Підходи до визначення поняття «державний сектор економіки»

Автор	Державний сектор економіки – це ...
Ю.А. Богач	та частина економічної системи, що передана в повну чи часткову власність державі для забезпечення загальних потреб та інтересів суспільства, критеріями автентичності якої є права управління, отримання прибутку у вигляді дивідендів та розпорядження централізованими фондами грошових коштів його інституційних одиниць; уточнено структуру державного сектору економіки через виокремлення окремим блоком «Державних ресурсів», які формуються з двох складників: «Земля та інші природні ресурси» і «Державні інформаційні ресурси та системи» [1, с. 8]
В.Г. Бодров	відносини, елементи, сектори і сфери національної економіки, на які спрямовується управлінський вплив держави [2, с. 8–15]
Н.Г. Гончарова	підприємства, установи та організації, що базуються виключно на державній власності, а також підприємства зі змішаною формою власності, акціонерні компанії зі стовідсотковим та меншим за обсягом держпакетами акцій [3, с. 12]
О.В. Кухар	результат синергетичного поєднання економіко-правових категорій «державна власність», «державне регулювання економіки» та «уряд» [5, с. 5–6]
В.О. Мандибуря, В.А. Головка	сукупність підприємств, що керуються державою [7, с. 2–4].
А.В. Майстер	сукупність суб'єктів господарювання, в яких переважає державна частка акціонерної власності та діяльність яких спрямована на виробництво визначених державою суспільно корисних товарів і надання соціально значущих суспільних послуг [6]
Є.Ф. Ставровський	інструмент, який дає змогу державі втручатися в економічні процеси [11, с. 13–15]
О.Р. Ярема	сфера діяльності, яка охоплює державні установи, державні банки, фінанси і підприємства, створена з метою виробництва соціально значущих благ і провалів ринку [13, с. 12]

впливу на економіку, який «ґрунтується на законодавстві, реалізується шляхом встановлення і застосування державними органами правил, спрямованих на корегування економічної діяльності фізичних та юридичних осіб, і підтримується можливістю застосування правових санкцій при їх порушенні» [11, с. 5-7];

– інструментальний підхід (Є.Ф. Ставровський), який передбачає розмежування державного сектору економіки і приватного за рахунок способів, механізмів та інструментів впливу. Іншими словами, можна визначити, що державний сектор економіки є певною сферою публічно-управлінської діяльності, яка доповнює недоліки або розриви ринкового саморегулювання, ліквідує в такий спосіб прогалини адміністративно-правового забезпечення функціонування приватного сектору економіки. У межах цього підходу найбільш яскраво розкривається центральний елемент всієї системи державного регулювання економіки – механізм державного регулювання. Під цією категорією В.П. Приходько пропонує розуміти «сукупність функцій, етапів і послідовних процедур регуляторного впливу на організаційну систему, що супроводжується досягненням певного

результату цього впливу, який може бути зіставлений з індикаторами-показниками для визначення рівня досягнення управлінських (програмних) цілей функціонування системи» [11, с. 8];

– інституційний підхід (В.О. Мандибуря, В.А. Головка, О.В. Кухар, Ю.А. Богач), відповідно до якого державний сектор економіки формується не лише завдяки безпосередньо економічним (господарюючим) суб'єктам, але і з урахуванням елементів ринкової інфраструктури державної власності, державних установ та органів, що фактично здійснюють управління державним сектором тощо.

По-друге, адміністративно-правовий зміст категорії «державний сектор економіки» нерозривно пов'язаний або з питаннями власності (що об'єднує адміністративну складову частину державного регулювання із правовою складовою частиною титулу), або з питаннями форм та способів впливу (що поєднує адміністративний елемент публічно-правових процесів із організаційною формою вираження державного управління). Таким чином, категорія «державний сектор економіки» позбавляється надмірного теоретико-методологічного «навантаження» елементами доктрини економічної науки і повністю

інтегрується в доктрину науки адміністративного права, власне як і науки державного управління. Таке поєднання дає змогу говорити про одночасну формальну та об'єктивну природу аналізованої категорії. В об'єктивному вираженні державний сектор економіки являє собою сукупність суб'єктів, в той час як у формальному – конкретний прояв державно-управлінського зв'язку суб'єкта управління з об'єктом – державним сектором економіки.

По-третє, всі без заперечення дослідники зауважують на постійності державного елементу в категорії «державний сектор економіки». Держава є суб'єктом управління і одночасно центральним елементом системи адміністративно-правового забезпечення функціонування такого сектору.

Підсумовуючи викладене, доцільно запропонувати власне визначення категорії «державний сектор економіки» в двох площинах:

1) у широкому розумінні під державним сектором економіки варто розуміти сукупність суб'єктів економічних відносин, елементів ринкової інфраструктури, установ та інших виробників суспільного блага, які є державною власністю, або в структурі власності яких присутні корпоративні права держави, а також державні органи та інститути, які здійснюють державно-управлінський вплив на визначені вище суб'єкти;

2) з урахуванням семантичного елементу визначення «сектор», який надає певної обмеженості у сприйнятті аналізованої категорії. З цієї точки зору державний сектор економіки варто розуміти як відособлену (але не виокремлену чи виділену) частину економічної сфери, в якій критичний вплив держави на ринкові процеси перевищує саморегулюючу здатність ринку.

Таким чином, ми пропонуємо застосування певного синтезованого підходу до визначення адміністративно-правового змісту та природи категорії «державний сектор економіки», враховуючи особливості підходів, вже розроблених науковцями.

Що стосується правового елементу визначення сутності державного сектору економіки, то слід зауважити, що системний аналіз вітчизняного законодавства продемонстрував відсутність закріплення

цього терміна на законодавчому рівні. Разом із тим в окремих положеннях законодавства і Господарського кодексу України зокрема (далі – ГК України) містяться норми, які визначають спосіб державно-управлінського впливу на вказаний сектор економіки.

Так, ст. 22 ГК України визначає особливості управління господарською діяльністю в державному секторі економіки [4], і хоча ця стаття не містить прямої згадки чи опосередкованого опису державного сектору економіки, на підставі її системного аналізу можна зробити низку важливих висновків:

по-перше, суб'єктний склад державного сектору економіки, відповідно до логіки законодавця, формують лише суб'єкти, що діють або виключно на основі державної власності, або частка державних корпоративних прав в яких перевищує 50% (ч. 2 ст. 22 ГК України) [4];

по-друге, в ч. 4 ст. 22 ГК України [4] ми знаходимо підтвердження того, що до визначення державного сектору економіки можна застосовувати секторальний підхід, оскільки вказана норма детермінує можливість існування секторів економіки із виключно державною участю;

по-третє, визначаючи правовий статус суб'єктів господарювання у державному секторі (ч. 6 ст. 22 ГК України), а також обсяги та межі державного впливу на їх функціонування і особливості реалізації господарських відносин (ч. 7-9 ст. 22 ГК України), законодавець закріплює саме за ГК України роль центрального нормативно-правового акта в системі адміністративно-правового забезпечення діяльності державного сектору економіки;

по-четверте, визначаються інституційна та організаційна складові частини державно-управлінського впливу на державний сектор економіки через окремі і конкретні органи державної влади, повноваження яких деталізуються в спеціальних нормативно-правових актах. Це уможливує констатацію наявності кількох шаблів нормативно-правового забезпечення функціонування державного сектору економіки та управління ним.

Важливо звернути увагу і на ту обставину, що ГК України визначає спосіб впливу

держави на аналізований сектор економіки саме у формі «управління», тобто прямого імперативного суб'єктно-об'єктного зв'язку. Ця обставина викликає певною мірою дисонанс із ринковою орієнтацією самого ГК України та переважанням ліберального підходу до організації економічних процесів у сучасних умовах демократизації суспільно-політичних процесів.

Варто також звернути увагу і на той факт, що відповідно до ч. 2 ст. 199 ГК України держава несе певні гарантії за діяльність державного сектору економіки. Так, ця норма вказує, що «зобов'язання суб'єктів господарювання, які належать до державного сектора економіки, можуть бути забезпечені державною гарантією у випадках та у спосіб, передбачених законом» [4]. Для забезпечення належної прозорості цієї норми, а також інших положень ГК України, в тому числі і ст. 22, на нашу думку, доцільним є запропонувати доповнення ч. 1 цієї статті визначенням державного сектору економіки для потреб чіткого та оперативного регулювання його діяльності. Таким чином, ми пропонуємо викласти ч. 1 ст. 22 ГК України в такій редакції:

«1. Державний сектор економіки включає в себе суб'єкти, визначені в частині другій цієї статті, а також органи управління ними та інші суб'єкти господарювання, з часткою державної власності, діяльність яких спрямована в тому числі, але не виключно, на забезпечення виконання завдань та функцій держави в тих сферах господарських відносин, в яких можливості суб'єктів господарювання комунальної, колективної та/або комунальної власності є обмеженими з огляду на наявність об'єктивних причин, у тому числі і наявність законодавчо визначених обмежень чи особливостей правового режиму здійснення підприємницької діяльності».

Наведене визначення відрізняється від визначення, запропонованого нами вище за результатами аналізу теоретичних підходів, але це свідомий крок трансформації доктринального змісту для потреб законодавчої техніки.

Певні особливості нормативно-правового забезпечення функціонування державного сектору економіки викладені також у Наказі Міністерства економічного розвитку і тор-

гівлі України від 02.03.2015 р. № 205 «Про затвердження Порядку складання, затвердження та контролю виконання фінансового плану суб'єкта господарювання державного сектору економіки» [9], а також в Наказі Державної служби статистики України від 03.12.2014 р. № 378 «Про затвердження Класифікації інституційних секторів економіки України» [10]. Останній, до речі, є корисним для аналізу важливої проблеми природи та структури державного сектору економіки.

Загалом варто констатувати, що законодавець визначає особливості державного регулювання в державному секторі економіки переважно галузевими підзаконними актами, в яких втілюється пряме завдання держави з розвитку економіки. Водночас такі документи мають переважно програмний характер, що свідчить про певну стратегічність, але не консервативність самого процесу державного регулювання в аналізованій сфері. Це визначає подальші тренди та вектори для наукових досліджень.

Висновки і пропозиції. Підсумовуючи проведений вище аналіз адміністративно-правового змісту категорії «державний сектор економіки», можна зробити такі висновки.

У процесі вивчення наявних теоретико-методологічних підходів було сформульовано авторське визначення вказаної категорії. Так, у широкому розумінні під державним сектором економіки треба розуміти сукупність суб'єктів економічних відносин, елементів ринкової інфраструктури, установ та інших виробників суспільного блага, які є державною власності або в структурі власності яких присутні корпоративні права держави, а також державні органи та інститути, які здійснюють державно-управлінський вплив на визначені вище суб'єкти. Натомість у вузькому розумінні державний сектор економіки є відособленою частиною економічної сфери, в якій критичний вплив держави на ринкові процеси перевищує саморегулюючу здатність ринку.

Зміст функціонування державного сектору економіки розкривається через соціальну функцію держави та завдання економічного розвитку, досягнення яких не завжди можливе через інструментарій ринкового (ліберального) характеру.

Іншими словами, державний сектор економіки покликаний розширювати можливість підвищення ефективності економічних процесів та діяльності суб'єктів господарювання, як інституційні, так і організаційні.

Аналізуючи нормативно-правову складову частину адміністративно-правового забезпечення державного сектору економіки, доходимо висновку про відсутність законодавчо визначеної дефініції «державний сектор економіки», що суттєво зменшує ефективність як його функціонування, так і ефективність його державного регулювання. Системний аналіз положень ГК України демонструє той факт, що законодавець намагається умістити процеси регулювання діяльності суб'єктів державного сектору економіки в предметну сферу господарського права, що знову ж таки потребує виправлення в подальших дослідженнях, оскільки господарське право не дає такого спектру повноважень та можливостей практичної реалізації державно-управлінського впливу, як адміністративне право.

Список використаної літератури:

1. Богач Ю.А. Регулювання державного сектору економіки на національному та регіональному рівнях : дис. ... канд. екон. наук : 08.00.03. Тернопіль : ТНЕУ, 2011. 240 с.
2. Бодров В.Г. Державне управління у фінансово-економічній сфері: навч.-метод. матеріали / В.Г. Бодров, Н.І. Балдич, О.М. Сафронова; уклад. В.М. Гаврилюк. Київ : НАДУ, 2013. 88 с.
3. Гончарова Н.Г. Теоретичні питання визначення змісту та структурних складових державного сектору економіки. Економіка. Фінанси. Право. 2005. № 8. С. 9-17.
4. Господарський кодекс України: Офіційне видання. Текст прийнятий Верховною Радою України 16 січня 2003 р. / Міністерство юстиції України. Київ : ІнЮре, 2004. 392 с.
5. Кухар О.В. Державний сектор в умовах ринкової трансформації економіки України : дис. ... канд. екон. наук : 08.01.01. Львівський національний ун-т ім. Івана Франка. Львів, 2003. 20 с.
6. Майстер А.В. Теоретичні підходи до визначення сутності державного сектору економіки та його оптимального розміру. *Ефективна економіка*. 2014. № 7. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/efek_2014_7_29.
7. Мандибура В.О. Управління державним сектором економіки в країнах з розвинутим ринковим господарством / В.О. Мандибура, В.А. Головка. Київ : Секретаріат Верховної Ради України, аналітичний відділ. 1996. 16 с.
8. Приходько В.П. Механізм державного регулювання та управління економічною безпекою. *Інвестиції: практика та досвід*. 2013. № 15. С. 6-8.
9. Про затвердження Порядку складання, затвердження та контролю виконання фінансового плану суб'єкта господарювання державного сектору економіки : Наказ Міністерства економічного розвитку і торгівлі України від 02.03.2015 р. № 205. *Офіційний вісник України*. 2015. № 24. С. 137. Ст. 691.
10. Про затвердження Класифікації інституційних секторів економіки України : Наказ Державної служби статистики України від 03.12.2014 р. № 378. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0378832-14>.
11. Саніахметова Н.О. Регулювання підприємницької діяльності в Україні (організаційно-правові аспекти) : автореф. дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / наук. консультант Є.В. Додін; Нац. ун.-т «Одеська юридична академія». Одеса, 1998. 32 с.
12. Ставровський Є.Ф. Про формування державного сектора економіки. *Економіка України*. 1999. № 7. С. 12-19.
13. Ярема О.Р. Макроекономічний аналіз впливу державного сектора на економічне зростання в Україні : дис. ... канд. екон. наук : 08.00.01 / Львів. нац. ун-т ім. І. Франка. Львів, 2016. 188 с.

Konieva I. The essence of the "public sector of economy" category: administrative and legal aspect

The article seeks to resolve the problem of terminological support of the process of administrative and legal regulation of functioning of the public sector of the economy. The purpose of this article is to specify the administrative and legal context of the "public sector of the economy" category. There has been carried out the analysis of modern scientists' approaches to determining the content of the category of "public sector of economy". There have been reached the conclusions about the existence of several approaches to understanding the essence of the category of "public sector of the economy": corporate, institutional, instrumental, sectoral. The article analyses the existing theoretical and

methodological approaches and formulates the author's definition of the "public sector of economy". It is stated that the public sector of the economy should be addresses as a set of economic relations entities, market infrastructure elements, institutions and other producers of public goods that have a state-owned stake or there can be found corporate state-owned rights in the ownership structure along with government bodies and institutions that exert public and administrative influence over the above subjects. It is noted that in the narrow focus, the public sector of the economy is a separate part of the economic sphere in which the critical influence of the state on market processes exceeds the self-regulatory capacity of the market.

It has been concluded that the essence of the functioning of the public sector of the economy is related to the social function of the state and the tasks of economic development, the achievement of which is not always possible due to the tools of market (being liberal) nature. The public sector of the economy is intended to diversify the possibilities of increasing the efficiency of economic processes and activities of economic entities, both institutional and organizational. The systematic analysis of the provisions of the Civil Code of Ukraine has shown that the legislator is trying to adjust the processes of regulation of the activity of public sector entities to the subject area of Commercial Law, since Commercial Law ensures a limited range of powers and opportunities for practical implementation of public-administrative influence, compared to Administrative Law. There have been suggested relevant changes, in particular regarding the entrenchment of this definition in the Economic Code of Ukraine.

Key words: *public sector of economy, public ownership, administrative and legal support, state regulation, state regulation-purpose relations.*